

— ROKAS MIKUTIS —

NORIU GYVENTI ITALIJOJE!

KAIP VISKĄ
MEČIAU IR
SUSIKŪRIAU
NAUJUS NAMUS
SAULĖTOJE
ITALIJOJE

PRAKTINIAI
PATARIMAI

obuolys.

= ROKAS MIKUTIS =

**NORIU
GYVENTI
ITALIJOJE!**

Turinys

I DALIS. IEŠKANT KRYPTIES

IŽANGA	9
1 skyrius. Prancūzija prieš Italiją	13
2 skyrius. Mes imam tik grynais	18
3 skyrius. Rūsio vila ir vos neprarasti 200 eurų	24
4 skyrius. Praleistas skrydis ir pažintis su ligonine	29
ATMINTINĖ. Svarbiausi dalykai prieš pradėdant naują gyvenimo etapą	44

II DALIS. KEIČIANT ADRESĄ

5 skyrius. Kaimynai iš pragaro	59
6 skyrius. Užburtas ratas	66
7 skyrius. Daryk, kaip sakau, nedaryk, kaip darau	72
ATMINTINĖ. Svarbiausi dalykai parduodant būstą	78

III DALIS. VARGAI PERKANT

8 skyrius. Niekam aš neįdomus	87
9 skyrius. Mauricijus	94
ATMINTINĖ. Svarbiausi dalykai prieš perkant būstą Italijoje	99

IV DALIS. BE ATGALINIO BILIETO

10 skyrius. Olimpinis sprintas oro uoste	115
11 skyrius. Lietuviškai prakalbę sukčiai	121
12 skyrius. Narkotraukinys	130
13 skyrius. Meistrų pasiutpolkė	133
ATMINTINĖ. Mokesčiai, paskolos, augintinio dokumentai ir kita naudinga informacija	144

V DALIS. DOLCE VITA?

14 skyrius. Šiukšlių valdovės beieškant	155
15 skyrius. Šalčiui atsparus kaimynas	166
EPILOGAS	171
ATMINTINĖ. Kaip Italijoje tapti rezidentu	177

I DALIS

IEŠKANT KRYPTIES

IŽANGA

Kai eilinę žiemą dėl radiatorių išsausinto oro vėl pradėjau springti savo snargliais, supratau, kad atėjo metas kažką dėl to daryti. Nors pirma mintis buvo įsigyti oro drėkintuvą ir kvėpuoti jame jaukiai įsikūrusiu juoduoju pelėsiu, visgi labiau viliojo tiesiog pakeisti gyvenamąją vietą.

Iš niūrios Šeškinės į saulėtuosius Pašilaičius.

Arba kur nors šiek tiek tolėliau, kur šilčiau.

Apsišarvavęs ta idėja pravaikščiojau keletą dienų. Reikėjo viską gerai mintyse pamarinuoti, nes neturėjau žaliai pūkuoto supratimo, nuo ko viską reiktų pradėti.

Gal nuomotis šiltuose kraštuose būstą žiemos laikotarpiu? Gal bandyti nusipirkti kokią *kamurkę* už santaupas (kurių net neturėjom)? O gal tiesiog parduoti viską, ką čia per daugybę metų užgyvenom, ir tiesiog nusipirkti normalų būstą kažkur toli toli?

Pirmas prašviesėjimas atėjo tada, kai supratau, kad nieko aš neprisinuomosiu. Tam, kad turėčiau lėšų nuomai ir paskui negyvenčiau vien ryžių dieta, turėčiau pats kažkam išnuomoti nuosavą būstą.

Na tiesiog tam, kad nuoma padengtų nuomą. Vien pagalvojus apie visas problemas, kurios grėsė pasirinkus tokį

„vasarą Lietuvoje, o žiemą ten, kur šilta“, gyvenimo būdą, mane ėmė purtyt vidiniai nerimo traukuliai.

Įsivaizdavau, kaip iš kažkokio nuomoto sandėlio tempisi daiktus atgal į savo butą, kuris smirdės svetimom pėdom, o po penkių mėnesių vėl viską dėsiu į sandėlį, varysiu į kitą šalį ir vos ten nuvažiavęs imsiu nerimauti, ar nuomininkai Lietuvoje neužpylė kaimyno, nesugadino viryklės, nekelia orgijų... ir apskritai – atiduoti savo paties lovą svetimiems žmonėms man neatrodė labai smagus dalykas.

Žodžiu, „nuoma dengia nuomą“ variantas net nespėjęs išleisti idėjinių šaknelių buvo numarintas ir padėtas į nevykusių idėjų stalčiuką per amžius amen.

Tada, vieną tamsų sausio vakarą, kuris, kaip visada prasi-dėjo maždaug pusę trijų dienos, su žmona nusprendėm, kad jei kraustomės – tai tik parduodam būstą ir perkam naują. Jokio nuomos baletu mes nešoksim, reikia imti jautį už kiaušinių ir daryti viską rimtai.

Taip buvo žengtas pirmas rimtas žingsnis – abu su žmona nusprendėm, jog to iš tiesų norim ir tai nėra kažkokia netrukus išgaruosianti princesės užgaida.

Kas, jei ne mes? Kada, jei ne dabar?

Juk visą gyvenimą gailėsimės, jog turėjom idėją, buvo noro, bet taip nepabandėm. Noriu pasakyti, rimtai – kas blogiausio gali nutikti? Jei nepatiks – viską parduosim velniop ir parvažiuosim į Lietuvą.

Būsime suvargę ir sugaišę aibes laiko, bet tas laikas virs neiš-semiama patirtimi; tokia, kur ilgus metus galėsime pasakoti,

kaip darėm „aferą“, o kiti klausysis išpūtę akis, nes tikrai re-tas išdrįsta tokiom nesąmonėm užsiimti.

Juk yra darbas, vaikai, įsipareigojimai, galų gale, daugelis yra sveiko proto, kuriuo aš tikrai nepasižymėjau. Kaip dabar viską mesti? Mūsų atveju daug kas susiklostė palankiai: sū-nus neseniai išsikraustė į kitą šalį studijuoti, o mano darbas buvo prie *kompo* – nesu pririštas prie vietos, galiu dirbti nors ir iš Mėnulio, jei tik kas duotų gerą internetą ir deguonies.

Ir alaus.

Taigi, beliko pasirinkti šalį, į kurią norim kraustytis. Čia vėl suveikė mano spontaniškas charakteris: kadangi ne-seniai per „Netflix“ buvau pažiūrėjęs prancūzišką siaubo de-tektyvą „Zone Blanche“, pirma mintis buvo – Prancūzija.

Žiūrėjau į neapbrėptamus kalnų miškų masyvus, kuriuose be žinios dingdavo žmonės, o priklydėlius medžiojo klaiki mistinė pabaisa, ir pagalvojau... noriu ten.

Na, tikėjaisi, aišku, kad bus miškai, gamtos grožis ir jokių pabaisų. Kadangi žmona serialo nematė, o apie pabaisą jai nepasakojau – gana greitai šiai idėjai pritarė. Tik ją paviliojo ne neįžengiami miškai, o Prancūzijos pietūs: levandos, vy-nuogės, kalnai, grybingos vietos, įdomūs žmonės. Gana grei-tai sutikau su šiuo kompromisu, ypač prisiziūrėjęs tų nuosta-bių peizažų internete.

Geriausia dalis, bent jau man taip tada atrodė, buvo ta, kad aš dvylika metų mokykloje mokiausi prancūzų kalbos ir moku visur, kur reikia ar nereikia pasakyt „Bonjour, j’aime l’alcool“ („Labas, aš mėgstu alkoholį.“).

Tuo mano žinios neapsiribojo, bet praktika buvo parūdijusi kaip reikiant. Nieko, galvojau, juk atgaivinti senas žinias bus žymiai lengviau nei absoliučiai nuo nulio išmokti kokią ispanų ar italų. Beje, ispaniškai keletą frazių aš visgi moku. Tokių kaip „¿Dónde están mis drogas? ¡Dime rápido, pedazo de mierda! ¡Te mataré pendejo!“ – serialo „Narcos“ pasekmė. Tiesa, kažin ar praverstų man tos frazės realybėje, jei visgi nuspręščiau neįkurti savo narkokartelio. Na, dar nesakau „op“, gal kada pravers.

Taigi, atsisiunčiau į telefoną keletą programėlių ir ėmiau gaivinti prancūzų kalbos išmintį. Tuo tarpu žmona, kuri niekada anksčiau prancūziškai prieš tai nesimokė, dabar ėmė godžiai krimsti šią mokslo šaknį ir vis pasižvengdama pasireiškėdavo, kad „je suis un orange, je mange un chat“.

Kas išvertus būtų „aš esu apelsinas, aš valgau katę“. Čia jau „Duolingo“ programėlės pasekmė. Juokinga iki šiol.

Ir tada pystelėjo kovidas. Ir tada baigėsi kovidas. Čia prasukim tą periodą, nes niekas nenori prisiminti, bet visi kažkodėl pasakoja savo istorijas, kurios niekam neįdomios.

sĖdĖjOm nAmiĖ, ploVėm daRžoves sU feiRiu.

Na, nepaisant to, jums tai visai neblogas laikotarpio orientyras.

1 skyrius

Prancūzija prieš Italiją

Na ir ką, mokėmės mokėmės mes tos prancūzų, laikas ėjo, mūsų žinios vis gerėjo, kol vieną dieną įsijungiau aš laidą „Orijaus kelionės“.

Manau, visi žinot tą vyruką, nes labai daug TV laidas kuriančių keliautojų mes Lietuvoje kaip ir neturim. Kiek ten yra jų iš viso? Karlonas, Limbys, Orijus... eee... ir Starkus? Nelabai pastaruojau metu *teliką* žiūriu, tai gal kažką praleidau, bet nenuneigsit, kad čia vieni žinomiausių.

Tiesa, Limbį aš išgalvojau, kad pajautumėt nežinomybės dvelksmą, – toks neegzistuoja. Bet jei būtų, tai keliautų ir darytų laidas apie vyno ir alaus naudą. Deja, dabar tai draudžiama, tai nėra ir pono Limbio laidų eteryje. Tiksliau yra, bet tik paralelinėje visatoje, kurioje aš esu arklių užkalbėtojas, o jūs dirbat krabų žvejų laive buhalteriu.

Taigi, toje laidoje ponas Orijus Gasanovas kaip tik keliavo po Prancūziją, kažką ten aiškino apie jos neišmatuojamą grožį ir panašiai, ir tada nuvyko į kažkokį atsilupusį mažutėlio jaukaus miestelio restoraniukštį papietauti. Norėjo sukirsti

kokį *opšresnį* patiekalą, atstatyti jėgas ir vėl visu pajėgumu kibti į darbus.

Ir ką jūs manot? Aptarnavimas, kurio ponas Orijus sulaukė, buvo tikrų tikriausias vadovėlinis „vienas iš dešimt“.

Riebaus rasizmo gūsis, dėl to, jog ponas Orijus nekalba prancūziškai, padvelkė lyg spjūvis kiaurai ekraną, ir mes su žmona būtent tą akimirką susižvalgę supratom, jog su Prancūzija viskas baigta.

Aš nežinau, kaip tai paaiškinti, bet šita laida mums buvo neblogas emocinis supurtymas, o aš visada tikiu savo instinktais ir nuojautom – ne kartą gyvenime yra pravertę ir be didelių įrodymų išgelbėję nuo nemalonių situacijų. Gal kas pasakytų, kad nereikia iš vieno epizodo spręsti apie visą šalį, bet kadangi esu spontaniškas, lygiai taip pat kaip lengvai Prancūzijos idėjos užsimaniau – taip ir atsisakiau.

Tiesiog jaučiuosi pernelyg pavargęs antriems šansams, ilgiems laukimams, dvejonėms ir panašiai. Juk ne veltui, kai pradeda draugauti jauni žmonės, viskas vyksta lėtai. Reikia gerai susipažinti, apgalvoti viską, todėl *fiti-miti* nutinka tik per kokį trečią ar ketvirtą pasimatymą.

Tuo tarpu, kai į pirmą pasimatymą eina keturiasdešimtmečiai... dažnai kitam kartui būna paliekamas būtent tas rimtesnis susipažinimas. Jokios prasmės pažindintis, jei *fiti-miti* prastas. Užtat sėkmės atveju galima ir daugiau į tą žmogų laiko investuoti.

Žodžiu, ta laida mums puikiausiai atstojo *fiti-miti* su Prancūzija, nereikėjo nei pažintinės kelionės, nieko. Dar tą aki-mirką atėjo supratimas, kodėl visa socialinių tinklų ir memų Europa tiek daug juokais *važiuoja* ant prancūzų. Daugybė tūkstančių „Duolingo“ patirties taškų kaip į... na, bet ką iš-moksi – ant pečių nenešiosi.

„Bonjour, j’aime l’alcool.“

Ačiū, Orijaui.

Žodžiu, ir toliau snarglijomės ir kosėjom sausame daugia-bučio ore ir keikėm šaltį už lango. Lietuviškos vasaros yra fantastiškos, bet, deja, vienas vasaros mėnuo praeina per maždaug dvi dienas, ir tai gal čia per dosniai padalinau.

Taigi, vieną tokią niūrią naktį (kuri oficialiai buvo diena) nusprendžiau, kad reikia išleisti viską, ką esu sukaupęs, ir nupirkti mums poilsinę kelionę į kažkur, kur šilčiau. Buvo gruodžio pabaiga, už lango tvyrojo maždaug minus dešimt, o aš sustirusiom rankom ėmiau ieškoti kažko, kas išgelbėtų mus nuo rutinos ir nuo amžino lietuviško įšalo.

Ir taip jau papuolė, kad pigiausi lėktuvo bilietai pasitaikė į Milaną. Pagalvojau, kad ten vis tiek bus šalta, bet tikrai ne-spaus minus dešimt, ir to man visiškai pakako. Neatsimenu labai tiksliai, kiek bilietai kainavo, bet tikrai iki trijų šimtų už skrydį pirmyn atgal dviem žmonėm.

Daug nemąstęs įsigijau tuos bilietus ir pasakiau žmonai, kad vasario viduryje lėksim į Italiją. Po nuostabos pliūpsnio gavau patvirtinimą, jog „gerai, galėsime skristi“, ir supratau

viską padaręs atvirkščiai, nes patvirtinimo galėjo ir nebūti. Gal koks seminaras, gal daktaro vizitas. Žodžiu, eilinis mano spontaniškas veiksmas, kuris šį kartą visai *paėjo*.

Tada pagalvojau, jog reikia pažiūrėti, kur yra tas oro uostas, į kurį mes čia tuoj netrukus skrisim. Nepatikrinau prieš pirkdamas bilietus, bet ta vieta vadinosi „Milano kažkoks ten uostas“ – ar gali ten būt negerai kažkas su tuo?

Pasirodo, gali.

Paaikškėjo, kad šis „Milano“ oro uostas yra visai ne Milane, o maždaug už 40 kilometrų nuo Milano – mieste, kuris vadinasi Bergamas. Kaip keletą kartų skridusiam į Stokholmo Arlandos oro uostą, nuo miesto nutolusį 60 km, manęs toks faktas kaip ir neturėjo nustebinti, bet kažkodėl nustebino.

Na, ką padarysi, – dabar teks rūpintis logistika, kurios visai neplanavau ir netroškau.

Bergamo miestas dydžiu yra maždaug tarp Panevėžio ir Klaipėdos, tikrai nemenkas. Tiesa, aš apie jį pirmąkart gyvenime išgirdau tik pagūglinęs, kur aš čia skrendu. Negali gi žmogus visko žinoti.

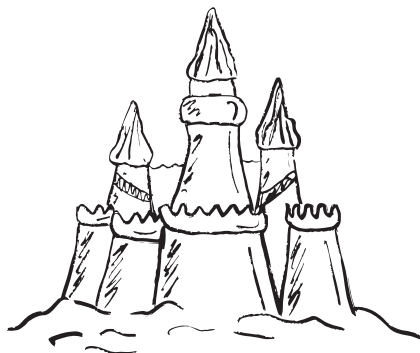
Esu, tiesa, sutikęs žmonių, kurie stebėjosi, kaip aš čia galiu nežinoti tokio garsaus miesto, bet mano atsakymas vis dar tas pats – visko žinoti tu negali. Pavyzdžiui, aš žinau, už kiek astronominių vienetų nutolusi nuo Saulės skrieja Sedna, kelių metų būdamas Andrzej Sapkowski parašė apsakymą „Raganius“ ir koks yra mėgstamiausias „Žvaigždžių kelio“

herojaus Worfo gėrimas. Mano smegenys yra pilnos kitų dalykų, kuriuos nebūtinai išmano Bergamo žinovai.

Taigi, ėmiau studijuoti, ką aš čia mums pridirbau. Pažiūrėjau internete Bergamo nuotraukas, tada pažiūrėjau Milano... ir negalėjau patikėti savo mėlynom akim – Bergame viskas atrodė gražiau, mieliau, maloniau. Na velniop, galvoju, imkim ir apsistokim tame Bergame, iš jo lengvai nuvyksim į Milaną, koks skirtumas.

Juk nuvyksim, tiesa?

Heh.

2 skyrius

Mes imam tik grynais

Dienos nuo gruodžio *apsibilietavimo* iki vasario skrydžio praėjo... ilgai ir nuobodžiai. Kaip toje „Nine Inch Nails“ dainoje – „Every day is exactly the same“ („Visos dienos yra absoliučiai tokios pat.“). Už lango tvyrojo šaltis, purvas, sniegas, o prieš artėjantį skrydį mus kasdien kamavo vis didesnis nerimas.

Darbai sustojo, visas gyvenimas pavirto į nesibaigiantį laukimą. Na taip, grėsė atostogos, bet mes Pietų Europoje dar niekada nesilankėme (mūsų užsienio atostogų kryptys dažniausiai būdavo Latvija arba Švedija, nes tiesiog arti ir patogų), o tai kėlė šio tokio papildomo streso.

Ar suprasim, kaip ten nusigauti iki savo būsto? Ar lengvai pavyks rasti autobusą, maršrutą?

Ir dar tas faktas, kad, pavyzdžiui, Švedijoje visi kalba angliškai, Latvijoje dar plius ir rusiškai gali su vyresniais susikalbėti, bet Italijoje *chebra* daugiausia kalba tik itališkai, o mudu mokam tik *ciao* pasakyti. Ir tai, kaip dabar jau žinau, – netaisyklingai.

Užtat su savo paranojos lygiu aš viską visada patikrinu penkis kartus, randu alternatyvas, visus atsarginius variantus, skaitau atsiliepimus, tampu visiškas žmogus enciklopedija, ir... dažniausiai tų mano žinių niekada neprireikia. Užtat man ramiau, o žmona gali mėgautis kelione dėl nieko sau nesukdama galvos. Kaip sako: laiminga žmona – laimingas gyvenimas. Man šis triukas puikiai veikia, ir neketinu taisyti to, kas nesugedę.

Žodžiu, atskridom į Bergamą. Važiuojam iš oro uosto, akys prie autobuso stiklo prilipusios: palmės, bananmedžiai, figos, granatai... kas per velnias?

Čiagi Šiaurės Italija, čia juk iki minus dešimt žiemos naktimis nukrenta, o gamta kaip Afrikoje? Pasirodo, būtent taip. Tik tiek, kad tokie augalai patys savaime ten nelabai auga, dauguma yra specialiai pasodinti, patręšti, prižiūrėti. Ši flora ne vietinė, dauguma atkeliavę iš šiltesnių kraštų dar Romos imperijos bei kolonijiniais Italijos laikais. Na, bet mes to tuo metu dar nežinojome.

Tiesą sakant, tikrai teko priprasti, kad visi tie bananai ir granatai yra įprasta šio krašto dalis ir Afrika čia niekuo dėta. Bet šūksniai „ooo... žiūrėk, bananai!“ ir „ooo, kaaaaa gerumo, kas čia? KIVIAI kabo? Vaaaaau...“ buvo nuolatinis mūsų kelionės palydovas.

Belenkuris dažniau keliaujantis čia jau galėtų pažvengt, kokie mes tamsuoliai, bet aš namisėda *jutuberis*, man apskritai laukas daro įspūdį, nes ne taip dažnai jame tenka atsidurti.

Šiaip ne taip, nuvargęs, su lagaminu ir kuprinėm, autobusu nusigavom iki tos vietos, kurią buvau užrezervavęs per populiarią svetainę. Ten mus maloniai pasitiko vidutinio amžiaus moteris ir pareiškė, kad „pas mus atsiskaitoma tik grynais, kitų būdų nėra“.

Aš kažką bandžiau ginčytis, kad čia yra rezervacija, viskas oficialu ir panašiai, o ji tik pakraipė galvą, kad ne ne, tą rezervaciją mes čia pat panaikinsim ir už tai mes jums padarysim 38 eurų nuolaidą.

Toks geras meduolio ir bizūno metodas – jei nemokėsi grynais ir neatšauksi rezervacijos – tai, *galimai*, čia ir negyvensi. Galėsi skųstis, bet vis tiek turėsi dabar pavargęs su visais lagaminais ieškoti kitos vietos gyvenimui, stresuosi... bet jei darysi, kaip pasakyta, – dar ir nuolaidą gausi.

Ir tikrai, po kelionės aš tiek buvau pavargęs, kad tiesiog padaviau savo telefoną, o ji įgudusia ranka labai mikliai viską atšaukė už mane. Tada grynais sumokėjau 38 eurai mažiau, gavom raktus ir moteris, palinkėjęs gerai pasibūti, paliko mus ilsėtis.

Kadangi ten buvo įmonė, nuomojanti keletą būstų, mes susimąstėm, kad ta moterėlė tikriausiai nusukinėja pinigų nuo savininkų ir tiek. Mes vos keturiom dienom atvykom, jai, matyt, nesunku buvo prasukti pasakėlę, kad „niekas nerezervavo šiam periodui, deja, deja“ arba „atšaukė, neatvyko“. Savininkai turbūt guli kur nors Maldyvuose, o ji tą puikiai žino.

Nepaisant to, po tokio įdomesnio pirmo karto nusprendžiau daugiau niekad tos programėlės paslaugomis nesinaudoti,

kad nepakliūčiau vėl į tokią *durną* situaciją ateityje, nes grynųjų kitą kartą galiu ir neturėti, o ieškoti teisybės ir eikvoti energijos prasmės nemačiau.

Iki šiol nuomonės nepakeičiau.

Na ir ką, išsikrovėm daiktus ir patraukėm pasižvalgyti po Italiją jau kaip atsipalaidavę turistai. Įspūdis buvo tikrai labai stiprus: Bergamo senamiestyje *Città Alta* yra išlikusių pastatų, kurie mena tuos laikus, kai Brunonas, prieš praradamas galvą, krikštijo Lietuvos valdovą Netimerą. Ir čia tik gėlės – pats Bergamas buvo Romos imperijos dalis dar prieš du tūkstančius metų.

Italams ta senovė yra visiškai įprasta, pavyzdžiui, į svečius iš kito miesto užsukusi italė draugė net akių nuo grindinio nepakėlė, bet mums kiekvienas žingsnis darė įspūdį. Tūkstantmečiai bokštai, bažnyčios, siauros gatvelės, šventųjų freskos ir net paveikslai, tiesiog kabantys gatvėje (po apsauginiu tinkleliu).

Toks apniko jausmas, lyg būtume atsidūrę Dano Browno „Da Vinčio kode“. Rodės, kad kiekvienas pastatas čia slepia daugybę paslapčių ir istorijų – juk kiek visko čia nutiko per šimtmečius!

Bet...

BET.

Didžiausią įspūdį padarė ne visa ta įspūdinga architektūra, o... oro temperatūra! Vaikštinėjom vasario 16 dieną, ir puičiai atsimenu, kad tądien buvo +16 °C!

Labai lengva prisiminti! Šešiolika laipsnių, Karlai! Šiaurės Italijoje! Ėjom be striukių, o vienu metu net nusivilkau džemperį, nes kopiant aukštyn pasidarė ne juokais karšta. Stovėjau „po maike“ ant kalno vasarį...

...ir žliaugiau prakaitu.

Išsitraukiau telefoną, pažiūrėjau, kiek tuo tarpu buvo laipsnių Vilniuje: rodė –18 °C. Su žmona susižvalgėm ir apturėjom pokalbį, kad, *galimai*, Italijos šiaurė ir yra ta vieta, kur mums lemta apsistoti ilgesniam laikui.

Po kelių dienų stovėdami oro uoste supratom, kad į Milaną ne tik nenuvažiuom, bet net neprisiminėm, kad toks apskritai egzistuoja. Bergamo pakako per akis. Na ką – kitą kartą.

Laukdami skrydžio namo, abu jautėme kažkokį liūdesį, jog reikia palikti šitą santykinę šilumą ir grįžti į stingdantį šaltį. Aišku, prisidėjo prie viso to ir jausmas, kad tuoj, užuot bastęsi po nuostabias picerijas ir vietinio alaus bei vyno degustacijas, turėsime sėsti prie *kompo* ir dirbti.

Dirbti.

DIRBTI...

ÈCH!

Lipant iš lėktuvo spaudė maždaug –20 °C, siautė pūga, o mus paleido per gerus penkiasdešimt metrų nuo oro uosto įėjimo. Tai su plonyčiu džemperiu stovėdamas eilėje ir

po nosimi augindamas varveklį (*durna* mano galva, galvojuau, iki autobuso tereiks nubėgti ir tiek) tą realybę sugėriau su kaupu.

Namie mintys sukosi aplink Italiją, vis pakalbėdavom, jog būtų smagu vėl išvažiuoti ir išsiplėšti iš darbo kasdienybės bei šaltos realybės.

Nusprendėm kitą kartą išvažiuoti mėnesiui ir padaryti tą tikrąją *test run* – patikrinti, ar mums Italija tikrai tinka „po visam“.

Tiesa, šį kartą ne atostogų, o darbostogų, nes aš tik paprastas bičelis iš Šeškinės ir tokiom sumom, kad galėčiau imti ir iš tiesų mėnesį atostogauti Italijoje, deja, nesišvaisčiau.

Užtat darbostogos tą aferą visai leido išgimdyti, tereikėjo susitaupyti būsto nuomai ir prigriebti lėktuvo bilietus. Pastaruosius nebrangiai nupirkau iškart, kai tik grįžom, – šį kartą rugsėjui, tai turėjau keletą mėnesių rimtam taupymui.

Iškart pasigailėjau, nes prireikė naujo kompiuterio, sugedo skalbimo mašina, dar kažkokių finansinių problemų atsirado, o aš turėjau taupyti. Atsisakius skanesnių užkandžių, kino ir perėjus prie pigesnio alaus kažkaip visgi pavyko, ir rugsėjį mūsų lėktuvas išskrido Italijos link.

Kur apsistojom šį kartą? Ten pat – Bergamo mieste, tik jau pačiame senamiestyje ant kalno, kad iš tiesų pajautume *dolce vita* – tą visą saldų itališką gyvenimą nuo ryto iki vakaro. Ir nusprendėm, kad tikrai kokią dieną nuvažiuosim į Milaną.

Tikrai tikrai.

3 skyrius

Rūsio vila ir vos neprarasti 200 eurų

Įsikūrėm tokioj, tiesą sakant, labai prabangioj vietoj Aukštutiniam mieste. Aplink šešėlį metė prabangios vilos, siaurose gatvelėse nuolat prasilenkdavom su lėtai burzgiančiais „Ferrari“ ir „Maserati“, o vaizdas pro langą atvėrė visą fantastišką senamiestį kaip ant delno.

Jei neminėtume to niuanso, kad viename iš tų prabangių namų... nuomojomės rūšį. Kaip minėjau – esu paprastas bičelis iš Šeškinės... Užtat tai ohoho koks buvo rūsys! Trys kambariai! Virtuvė, erdvi vonia! Ir vienas vienintelis, beveik dviejų metrų aukštyje iškirstas langelis.

Žmona per tą mėnesį taip ir nepamatė pro langą nuostabaus vaizdo į senamiestį, nes sutrukdė ne kas kitas, o jos silpni giminės genai – pritrūko ūgio.

Tiesa, kartu su būstu gavom ir didžiulį sodą, kuriame die-nomis galėjom gerti vynelį ir grožėtis nuostabiais vaizdais į senamiestį. Tas sodas buvo bendras su kitais gyventojais, tai ne visada jame būdavome vieni, bet, deja, draugystės dėl

kalbos barjero mezgėsi sunkiai. Tikrai su ilgesiu prisimindavau Stokholmą, kur net paprasta valytoja mums angliškai sugėbėjo prekybos centre papasakoti, kur rasti ieškomą prekę.

Užtat vakarais tas sodas priklausė vien tik uodams. Aš nežinau, kiek jų ten buvo, bet jei pasakysiu, kad dešimtys tūkstančių, turbūt smarkiai nesuklysiu. Vieną kartą palikom tą savo rūsio langą pusiau pravirą vakare, tai kitą rytą užmušiau 70 uodų, o žmonai per naktį įkando 42 kartus. Man nė karto – matyt, esu labai neskanus. Norėjosi iš žmonos šiek tiek pasijuokti, bet po tiek įkandimų ji buvo pikta kaip širšė, tai pasilikau visus savo pokštus sau, kad netyčia nereiktų kitos žmonos ieškotis.

Tada vienoje iš rūsio spintų aptikom kai ką netikėto – mažytį seniai negyvą mumifikuotą kirstuką, kuris puikiai iliustravo šio „AirBnB“ dvasią. *Papostinau* nuotrauką į feisbuką, tai net pats gamtininkas Marius Čepulis patvirtino, kad tai ne kas kitas, o kirstukas. Sakė, kad šie porą valandų nepavalgo ir viskas, amen jiems. Tai mes praminėm vargšėlį misteriu Bergaminijo (kirstuką, ne Čepulį) ir palikom ten, kur radom. Tegu pasidžiaugia kitas svečias.

Na, bet būstas yra niekis! Laikas buvo šventę švęst!

Viešnagės metu užlipom į visus įmanomus kalnus ir paragavom nerealiai skanios picos mini picerijoje „Pizza a la Fara“. Vos su dviem staliukais Bergamo Aukštutiniam mieste. Čia šeimininkas švaria anglų kalba pasakojo neseniai šalia savo namų matęs gražų didelį skorpioną, o mes sužavėti

papasakojom jam apie didžiulį maldininką, kurį matėme eidami pakeliui. Labai malonus ir šiltas pokalbis, nesijautė jokio dirbtinio pataikavimo, kuris būdingas turistinėse vietovėse.

Sočiai pavalgę prisiminėm tą Orijaus laidą apie Prancūziją ir dar kartą nusprendėm, kad Italija tikrai nenuvilia. Gamta, architektūra, maistas, klimatas ir draugiški žmonės buvo tai, kas darė mūsų kelionę nepamirštama ir kartu generavo taškus į išsikraustymo „po visam“ kraitelę.

Na kaip, reikia paminėti, kad ne viskas buvo 100 proc. nuostabu. Kitame restorane (akivaizdu – turistų spąstuose), deja, teko paragauti ir nerealiai neskanios picos.

Tokios su padžiūvusiu kumpiu, šaltu neišsilydžiusiu sūriu ir pomidorais, kurių ledo krisluose vaiskiai žaidė valiūkiška rudens saulė. Ir tai nėra kažkoks gražus išsireiškimas, o iš šaldymo kameros ištraukto ir neiškepto pomidoro aprašas. Paprasčiau tą picą supakuoti ir paskui namuose iškeptiau ją keptuvėje ant aliejaus. Skamba kaip šventvagystė, bet skonis buvo žymiai geresnis nei originalo.

Šiaip pati pica Italijoje nėra man kažkas vau vau vau. Be minėtos Bergamo „Pizza a la Fara“ ir „L'Oasi“ picerijos su nuostabiom kiaušininėm picom Calolziocortės miestelyje, – daugelis gero įspūdžio palikti nesugebėjo.

Italai labai mėgsta ant kiekvieno pado *privaryt* vandenyną pomidorų pastos ir tos picos man asmeniškai yra šiek tiek per rūgščios. Na, skonio reikalas, aišku.

Skaitykite likusius
158 iš **184** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

SAULĖ, KALNAI IR *DOLCE VITA* – NORIU GYVENTI ITALIJOJE!

Sulaukęs keturiasdešimties Rokas Mikutis kartu su žmona nusprendžia padaryti tai, apie ką daugelis tik pasvajoja: parduoti butą Vilniuje, susikrauti gyvenimą į lagaminus ir išvykti į Italiją. Saulė, kalnai, Komo ežeras, picos, pigus vynas ir išsvajotoji *dolce vita* – kas galėtų nepavykti?

Pasirodo, beveik viskas.

Praleistas skrydis ir ligoninė, kaimynai iš pragaro, nekilnojamojo turto agentai, kuriems, regis, visai nereikia pirkėjo pinigų, būstas, perkamas jo nė karto nemačius, lietuviškai prakalbę sukčiai, narkotraukinys, meistrų pasiutpolkė ir paslaptingos šiukšlių valdovės paieškos... Kelias iš Šeškinės prie Komo ežero virsta tikra kliūčių trasa. Tačiau autorius apie itališką chaosą pasakoja su tokiu kandžiu humoru, saviironija ir atvirumu, kad net didžiausios nesėkmės tampa nuotykiiais.

Tai ne nugaludinta istorija apie tobulą gyvenimą po Italijos saule. Tai gyvas ir atviras pasakojimas apie drąsą pradėti iš naujo, neišvengiamas abejones, kultūrinius nesusipratimus ir mažas pergales. Kartu tai praktinis gidas, padėsiantis pasirinkti regioną ir būstą, išvengti brangiai kainuojančių klaidų, susigaudyti dokumentuose, mokesčiuose bei itališkos biurokratijos labirintuose.

„Noriu į Italiją“ – knyga visiems, kurie bent kartą niūrią žiemos dieną pagalvojo: o kas, jei viską mesčiau? Ji nežada, kad bus lengva. Tačiau parodo, kad kartais didžiausia gyvenimo beprotybė gali tapti geriausiu jo nuotykiu.

Skaityk.
Komentuok.
Sek.

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-502-009-3

Negrafinė literatūra > Gyvenimo būdas